

Peter Rørdams feltprædiken 2. søndag efter påske

Taler

Peter Rørdam
Præst

Dato

10. april 1864

Sted

Fredericia

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 10, vers 11-17

1 Joh. 10. 11-17.

"Jeg er den gode Hyrde: den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene", og:
„Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem og de følge mig. Og jeg giver dem
5 et evigt Liv, og de skal ingenlunde fortabes, og Ingen skal rive dem af min
Haand", saa taler Vorherre Jesus Christus, Davids Søn og Davids Herre. Men
han taler ogsaa saaledes: "Men Leiesvenden og den, som ikke er Hyrde, hvem
Faarene ikke høre til, seer Ulven komme, og han forlader Faarene og flyer; og
Ulven røver Faarene og adspredter Faarene. Thi Vorherre Jesus Christus han
10 aabenbarer os den hele og fulde Sandhed; vi, vi komme ofte kun med den halve
Sandhed; men Vorherre Jesus Christus er Sandheden selv, han baade trøster og
advarer, og han advarer os for Ulven, der kommer, og som kommer for at røve
og at adsprede Faarene.

15 Kjære Venner! Ingen af os kan føde sig selv, Ingen af os kan vogte sig selv, de
Gamle ligesaa lidt som de Unge; Alle trænge vi til en Hyrde; Alle trænge vi til den
gode Hyrdes Omsorg og Kjærlighed; kun naar Vorherre er os nar, og Vorherre
vogter os, er Livet let og frit; men ved Vorherres Nærværelse og Kjærlighed
bliver Livet ogsaa saa frit og let, at vi kan sige: Herren er med os! Naar Gud er
20 for os, hvo kan da være imod os! Sparede han ikke sin eenbaarne Søn, men gav
ham hen for os, skulde han da ikke give os alle Ting med ham! At vi nu maa faae
Mod og Kraft til ret at troe paa Vorherre Jesus Christus, baade at han er
nærværende og at han har Omsorg for os, taler Herren saaledes: jeg er den gode
Hyrde; men tillige føier han til: den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene; og
25 Herren peger saaledes paa sin Død for os, og siger: hører og troer at jeg elsker
Eder; thi Ingen har større Kjærlighed end denne, at han sætter Livet til for sine
Venner.

30 Men I har baade Hørt og læst, at vi rose og berømme de Mænd, som vove deres Liv og satte deres Liv til for Danmark; thi Ingen viser større Kjærlighed mod Konge og Fædreland, end den, som sætter sit Liv til for Konge og Fædreland. Den som giver Livet, han giver Alt. Kun at vi tillige betænker, at hvad det dog tilsidst kommer an paa, er dette, at vi, idet vi give vort Liv hen for
35 Konge og Fædreland, ikke glemme at give Gud vort Hjerte, men at vi virkelig give Gud vort Hjerte, saa vi med en sund og en god Forstand maa knnne sige: Herre Jesus, annam min Aand; thi denne Verdens Krandse forslaaer ikke; hvad nyttede det et Menneske, om han vandt den ganske Verden, naar han tog Skade paa sin Sjæl!

40

Naar I saa har betænkt, at Vorherre som veed, hvor tidt vort Hjerte er fuldt af Vantro og Mishaab, ligesom forat lokke os til Troen, kommer og siger til os: Jeg er den gode Hyrde, den gode Hyrde sætter Livet til for Faarene, hører saa, hvad der staaer skrevet om den lille Hyrde David; thi han flygtede heller ikke, da hans
45 Faar var i Fare, men han vovede sit Liv for sine Faar, han stred og vandt. Men David fortæller selv til Kong Saul, hvorledes det gik ham som Faarehyrde, saaledes: Din Tjener, siger David, vogtede sin Faders Faar, og see, der kom en Løve og en Bjørn og tog et Lam af Hjorden; men jeg gik efter ham, slog ham og rev Lammet ud af hans Gab; og da han reiste sig imod mig, greb jeg fat i hans
50 Skjæg, slog og dræbte ham, baade Løven og Bjørnen. Derpaa føiede David til angaaende Goliath, som var kommen forat ødelægge hele Landet: men Goliath skal det gaae som Løven og Bjørnen, thi han har forhaanet den levende Guds Slagorden; Herren, som friede mig fra Løvens og Bjørnens Vold, skal ogsaa frie mig fra denne Philisters Vold. Men da Saul hørte, at David var vis og sikker i sin
55 Sag, at han med Guds Hjalp nok skulde magte Goliath, siger han til David: gaae! og Herren være med Dig. Saa gik David, der ved Guds Naade havde frelst Lammet fra Løven og Bjørnen, ud imod Goliath, men gik ikke ukaldet, men gik i Guds og Kongens Navn; thi Kongen sagde til ham: gaae! og Herren være med Dig, og selv sagde han: Herren, som frelst mig fra Løven og Bjørnen, skal ogsaa
60 frelse mig fra denne Philisters Vold, saa David havde baade det indvortes og det udvortes Kald. Vil vi gaae sikkert, maa vi ikke selv vælge vor Vei, men vi skal være retteligt kaldet baade af Gud og Menneskene. ”Jeg veed o Gud, at det ei staaer i et Menneskes Magt selv at vælge sin Vei, eller at gaae eller at styre sine Trin.” Derfor skal vi bede: veiled Du mig, Herre, ved Dit Raad, og hold Du paa
65 mig med Din høire Haand! Men saa taler Herren: jeg er Herren Din Gud, som lærer Dig, hvad der er til Dit Vel, og leder Dig paa Veien Du skal gaae.

Saa gik David, i Guds og Kongens Navn, ud imod Goliath, og David taledes
70 saaledes til Goliath: paa denne Dag vil Herren give Dig i min Haand; og jeg skal
slaae Dig, og tage Dit Hoved og give Philisternes Kroppe til Himlens Fugle og til
Markens vilde Dyr. Og alt Landet skal faae at vide, at Herren kjæmper for Israel,
og hele denne Menighed skal mærke, at det er ikke ved Sværd eller ved Spyd,
Herren frelser, thi Krigen er Herrens og han har givet Eder i vor Haand.
75 Derefter stak David Haanden i sin Hyrdetaske, og han tog en Steen deraf, og
Stenen lagde han i sin Slynge, og han slyngede, og han slog Philisteren lige i
Pandens, saa Stenen sad fast i Panden, og Goliath faldt til Jorden paa sit Ansigt.
Saaledes fik David Magt over Goliath, med Slingen og Stenen, thi David havde
ikke Sværd i sin Haand, og David løb til og han tog Goliaths Sværd og med
80 Herren, hører saa videre om den store Paaskemorgen.

Søndag Morgen gik 3 Qvinder, ikke 3 Mænd, men 3 Qvinder, Maria
Magdalena, Maria, Jakobs Moder: gik alene til Graven, for at salve Herrens
Legeme.

85

*Det var en tung, dog listig Gang,
De gik af Kjærlighedens Tvang.*

Som de vandrede tilsammen, taledes de om den store Steen, hvem der skulde
90 hjælpe dem Stenen fra Graven, thi den var meget stor. Da de nu saae, at Stenen
var væltet bort, gik de ind i Graven, hvor de saae en ung Person sidde ved den
høire Side, og han havde lange hvide Klæder paa. Men Engelen var ung, ikke
gammel og graa — thi han kom fra det Land, hvor der hverken er Alderdom
eller Svaghed, men evig Ungdom og evig Skjønhed og evig Kraft; men evig
95 Ungdom, Skjønhed og Kraft — det er det, Du elsker og begjærer! Engelen var
ung, og han havde lange hvide Klæder paa, ikke sorte, thi han kom fra det Land,
hvor der hverken er Synd eller Sorrig, men evig Uskyld, evig Reenhed og evig
Glæde; men evig Uskyld, evig Reenhed og evig Glæde, det er det, Du elsker og
begjærer. Engelen sagde til Qvinderne: "frygter ikke!" Kjære Venner! Vi kan Alle
100 blive bange, stundom naar vi mindst ønske det, thi Alle ere vi Syndere, men
Synden er Moder til Frygt. Men Englene ere ukjendte med Synd, og derfor
ukjendte med Frygt. "Frygter ikke", sagde Engelen til Qvinderne, "I lede efter
Jesum af Nazareth, den Korsfæstede, men han er her ikke, han er opstanden!
Her er kun Stedet, hvor de lagde ham. Men gaaer bort og forkynder hans
105 Discipler og Peder, at han gaaer forud for Eder til Galilæa, der skal I see ham!"

Troen kommer af Hørelsen, ”som vi høre, saa vi troe”; men, er det yndigt og sødt at høre Evangeliet om Herren, det er dog bedre at tale med Herren selv. Saa
110 gik Qvinderne ud af Graven — ud hvor Solen skinnede og Fuglene sang; og som de gik fra Graven, forat bringe Opstandelsens Budskab til Herrens Venner, kommer Vorherre selv dem imøde; og Vorherre gik dem ikke forbi, men han gik hen til dem og taledede med dem og sagde til dem: Hil være Eder, frygter ikke, men gaaer bort, og forkynder mine Brødre, at drage til Galilæa, og at de der skal
115 see mig — ”Den, som elsker mig, ham aabenbarer jeg mig for” saa taler Herren.

Der er Mennesker, som helst vil have deres Christendom paa anden Haand, de vil nok høre en Prædiken om Vorherre; men at have deres Christendom paa første Haand, selv at tale med Vorherre, det skytte de ikke om; de vil helst have i
120 der Taagede og Dunkle. Der er Mennesker, som kan forlige sig med Alt hvad der udgiver sig for Christendom, kun den ene sande Tro og Daab vil de Intet høre om.

Men I, som ei kan nøies selv med en Engels Prædiken om Vorherre, men begjære
125 selv personligt at tale med ham, som er Opstandelsen og det evige Liv, Slangens Betvinger og Menneskenes Frelser, marker Eder nøie dette Evangelium: ”Vi ere begravne med Christus ved Daaben til Døden, at ligesom Christus er opreist fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, skal ogsaa vi vandre i et nyt Levnet.”

Kjære Venner! ved den hellige Daab saae vi Vorherre Jesus Christus selv i tale. Ved den hellige Daab taler Vorherre Jesus Christus til os – thi han er levende har baade Mund og Mæle; og han taler saaledes: frasiger Du Djævelen med alle hans Gjerninger og alt hans Væsen? og saaledes: troer Du paa Gud Fader, og paa
130 Gud Søn, og paa den Helligaand, paa Syndernes Forladelse, Kjødets Opstandelse og det evige Liv? som Ordene lyde efter vor apostoliske Troesbekjendelse; og saaledes: jeg døber Dig i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands! Dine Synder ere Dig forladte, Fred være med Dig!

Jeg vender mig derpaa til Eders Samvittighed og taler saaledes: I, som høre
140 denne Herrens Røst, I, som elske denne Herrens Røst, I, som drage Eders Livsnæring ud af dette Ord, Herren har talet til Eder — I veed ud af Eders Livs Erfaring, hvad det vil sige, at leve er evigt Liv med Herren, som det kan leves alt paa denne Side Graven, og hvad det vil sige, at Herren aabenbarer sig for os —; og I veed, at Herren er død for Eder, og at han er opstanden for Eder, thi ved

Ordet — som I troe og holde fast paa, drager Herren vore Hjerter og Tanker
bort fra Djævlén, og fra Verden og fra Kjødet — men op til sig og ind i sig; og
ved Ordet, som vi troe og holde fast paa, kan vi see langt — lige ind i Guds klare
Himmel, og vi kan see lige til den store Paaske Morgen, da Herren kommer, og
150 alle Gravene skal aabnes — thi de Dødes Opstandelse er tilkommende, de
Retfærdiges og de Uretfærdiges.

Og I, elskelige Venner! som har oplevet Evigheds Foraar i Eders Hjerter og
veed, hvad Vorherre formaaer ene og alene ved sit Ord og ved Menneskehjertets
155 Tro paa Ordet. I haabe ogsaa, at den Engel, som væltede Stenen bort fra Graven,
skal komme til os og vælte den store Steen bort, som nu tynger paa det danske
Folkehjerte — Vorherres Jesu Christi Kjærlighed til Ære, det danske Folk og den
danske Menighed til Glæde!

160 Saa forlader Eder paa Vorherres Jesu Christi Kjærlighed og store Magt; Herren
er nær, og han kommer!

Amen!

165

Kilde

Rørdam, Peter: Fireogtyve Feltprædikener, samt een Prædiken, holdt i Taarbæk Skovkapel, Kjøbenhavn: Th. Michaelsens & Tillges Forlag, 1864. Digitaliseret af Det Kongelige Bibliotek

Kildetype

Digitalt manuskript

170

Tags

2. søndag efter påske, Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-rordams-feltpraediken-2-sondag-efter-paske>

175

180